

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4086/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

העותרת: לורי שם טוב

נגד

המשיבות: 1. משטרת ישראל
2. מדינת ישראל

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותרת: בעצמה

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

1. לפנינו עתירה למתן צו על תנאי המכוונת נגד החלטת המשיבה 1 (משטרת ישראל. להלן: "המשטרה") שלא לפתוח בחקירה פלילית בגין פרסומים שפורסמו באתרי האינטרנט ובפייסבוק נגד העותרת. על פי הנטען, פרסומים אלה עולים לכדי עבירות מסוג הטרדה מינית, איומים לרצח, הסתה לרצח, פגיעה בפרטיות ולשון הרע.

2. נגד העותרת, ונגד שני נאשמים נוספים, הוגש בשנת 2017 כתב אישום הכולל למעלה מ-100 אישומים שעניינם בעבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדות מיניות, לשון הרע, הפרת איסורי פרסום והעלבת עובדי ציבור, אשר בוצעו באמצעות פרסומים ברשת האינטרנט (ת"פ (מחוזי ת"א) 14615-04-17). העותרת נעצרה ביום 27.2.2017 ושהתה מעל לשנתיים במעצר מאחורי סורג ובריח, עד אשר שוחררה למעצר בית בתנאים מגבילים, ובהמשך אף שוחררה ממעצר בית תוך הסרת מרבית התנאים המגבילים. לשלמות התמונה יצוין כי ההליך בעניינה של העותרת עודנו מתנהל.

3. ביני לביני, עת ששהתה במעצר, ביום 25.1.2019 פורסמה באתר "וואלה NEWS" ובפייסבוק כתבה אודות העותרת, אשר גררה תגובות ברשת של קוראים רבים בגנותה של העותרת (להלן: "הפרסומים"). לאור פרסומים אלה, ביום 28.1.2019 הגיש בן זוג של העותרת תלונה במשטרה בגין הטרדה מינית, איומים לרצח, הסתה לרצח, פגיעה בפרטיות ולשון הרע (תיק פל"א 43940/2019. להלן: "התלונה").

4. על פי האמור בעתירה, בסוף חודש יולי 2019 קיבל בן זוגה של העותרת הודעה טלפונית ממדור נפגעי עבירה, בה נמסר לו כי התלונה שהגיש נסגרה עקב חוסר עניין לציבור. בעקבות כך, הגיש ביום 1.8.2019 ערר למחלקת עררים בפרקליטות המדינה (להלן: "מחלקת העררים") על סגירת התלונה. ביום 26.5.2020 השיבה מחלקת העררים כי לאחר שהתקבלה התייחסות המשטרה לערר, החליטה המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) לדחות את הערר. בכל הנוגע לחשדות להסתה, נקבע כי נראה שהפרסומים אינם מקיימים את המבחן ההסתברותי הנדרש לצורך יסודות העבירה. אשר לחשדות לפרסום לשון הרע, נקבע כי בהתאם להנחיית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.1107 "חקירה והעמדה לדין בעבירה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965" לא נמצא כי בנסיבות העניין מדובר במקרה המצדיק פתיחה בחקירה.

מכאן העתירה שלפנינו.

5. העותרת סבורה כי יש להורות למשיבות לפתוח בחקירה בגין התלונה שהגיש בן זוגה. בנמקה את העתירה מפנה העותרת לשתי החלטות שניתנו בעניינה בבית משפט זה, במסגרת בקשה להארכת מעצר עד תום ההליכים (בש"פ 2525/18 מדינת ישראל נ' שם טוב (17.4.2018); בש"פ 1999/17 שם טוב נ' מדינת ישראל (3.3.2017)), ואשר לשיטתה ניתן ללמוד מהן על חומרות המעשים המתוארים בתלונה שהוגשה, ועל ההצדקה בחקירתם.

6. לאחר שעיינו בעתירה ובנספחיה, הגענו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף. כלל מושרש וידוע הוא כי לרשויות החקירה ואכיפת החוק שיקול דעת רחב בכל הנוגע לקבלת החלטות בנוגע לאי-פתיחה בהליך הפלילי. משכך, מידת ההתערבות של בית משפט זה בשיקול דעת זה היא מצומצמת ביותר, ותחומה היא רק למקרים בהם ההחלטה לוקה בחוסר סבירות קיצונית או בעיוות מהותי (בג"ץ 3045/18 מושקוביץ נ' מדינת ישראל מחלקת עררים בפרקליטות המדינה, פסקה 4 (31.5.2018); בג"ץ 3358/18 ד"ר בייר נ' משטרת ישראל, פסקה 7 (7.5.2019); בג"ץ 5204/19 עו"ד הלוי נ' היועץ

המשפטי למחשלה, פסקה 8 (30.10.2019)). המקרה שלפנינו אינו בא בגדרם של מקרים חריגים אלו. עיון בעתירה מלמד כי מלבד הפנייה לשתי ההחלטות שניתנו בעניינה של העותרת במסגרת ערר על החלטה להארכת מעצר עד תום ההליכים, לא הוצג כל טיעון אשר מתמודד עם הקשיים שהועלו במסגרת החלטת המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) לדחות את הערר. משכך, דין העתירה להידחות משום שאין היא מגלה כל עילה להתערבות בית משפט זה בשיקול דעתן של רשויות התביעה.

7. טוֹף דבר: העתירה נדחית. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ו' בתמוז התש"ף (28.6.2020).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט